

driver Bankvirksomhed, til i deres Benævnelse at benytte Ordet »Bank«. De to Instituter driver *ikke* Bankvirksomhed, de falder altsaa *udenfor* Lovens Omraade, hører med andre Ord *ikke* ind under de »Banker, der er oprettede i Henhold til særlig Lov«, og for hvilke der kan fastsættes »Lempelser«.

Ordene i § 22, 1ste Punktum, angaar altsaa kun Instituter, der virkelig er Banker, og maa da *i første Række* antages at sigte paa *Nationalbanken*, der utvivlsomt maa betegnes som den vigtigste af de Banker, der er oprettede i Henhold til særlig Lov.

At dette er Tilfældet, synes ogsaa ganske udenfor Tvivl, naar man undersøger den citerede Bestemmelses Tilblivelseshistorie.

Den til den nuværende § 22 svarende Paragraf (§ 17) i det i Rigsdagssamlingen 1912—13 forelagte Lovforslag havde følgende Affattelse:

»Nærværende Lov, som *ikke finder Anvendelse paa Nationalbanken*, Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Kongeriget Danmarks Tiendebank, træder i Kraft.....« (Rigsdagstidende 1912—13, Tillæg A. Sp. 2807).

Som det vil ses, *undtages* her udtrykkeligt *Nationalbanken*, ligesom Opfattelsen med Hensyn til Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Kongeriget Danmarks Tiendebank er en anden end den, der har fundet Udtryk i den Affattelse, der har faaet Lovkraft.

Ved Sagens Behandling i Rigsdagssamlingen 1913—14 ændres Affattelsen saaledes:

»Nærværende Lov, som *ikke finder Anvendelse paa Nationalbanken*, Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Kongeriget Danmarks Tiendebank eller Foretagender, der ved særlig Lov maatte opnaa Ret til uanset Bestemmelserne i § 1 at betegne sig med Benævnelsen »Bank«, træder i Kraft.....« (Rigsdagstidende 1913—14, Tillæg C. Sp. 335).

Som det vil ses undtages stadig *udtrykkeligt* de tre nævnte Instituter.

For *Nationalbankens* Vedkommende gav dette, efter at Forslaget med Bestemmelsen i denne Affattelse var vedtaget i Landstinget ved 3die Behandling (som § 16), og Sagen var gaaet over til Folketinget, Anledning til Kritik fra forskellig Side, dels socialdemokratisk, dels konservativ. Her skal fra 1ste Behandling i Folketinget anføres følgende Udtalelse:

Schovelin (kons.) »...Man kan i Virkeligheden ikke lovgive eller reformere Bankvæsenet i den ene Ende og undlade at gøre det i den anden Ende. Forholdet mellem Seddelbank og andre Banker er overordentlig vigtigt Maa jeg derfor bemærke, at i mine Øjne er det en stor Mangel ved Indførelsen af den ny Bankinspektion, at det udtrykkeligt fremhæves, at *Nationalbanken* er undtaget fra denne. Jeg ved vel, at det hænger sammen med det rent formelle, at Justitsministeren ifølge den gamle Oktrojs Bestemmelser var Bankkommissær, og at man vedblivende har ladet ham indtage en lignende Stilling. Men hvad i Alverden har Justitsministrene at gøre med *Nationalbanken*? Det vilde dog være naturligt, om man engang kom udover dette og i hvert Fald gjorde Handelsministeren til Bankkommissær; men allernaturligst vilde det være, hvis man *gik ind paa at skabe en Institution*, der skal overvaage hele vort Bankvæsen, og *stillede Nationalbanken ligesom de andre Banker under Bankinspektionen*«. (Rigsdagstidende 1913—14, Folketingets Forhandlinger II, Sp. 3512).

Efter at Forslaget var forelagt paany i Rigsdagssamlingen 1914—15 gentoges denne Indvending:

Andreasen (Soc.) »... idet det vil være meget vanskeligt at lægge særlige Baand paa den almindelige Bankvirksomhed samtidig med, at man undtager den Bank, der er særlig begunstiget af Staten....« (Rigsdagstidende 1914—15, Forhandling paa Folketinget I, Sp. 1127).

Da det Banklovforslag, der blev til Lov, fremsattes af Handelsminister Hageden 14. Februar 1919, var Bestemmelsen ændret saaledes:

»For Banker, der er oprettede i Henhold til særlig Lov, kan Handelsministeren fastsætte Lempelser i Henseende til Anvendelsen af de i nærværende Lov indeholdte Forskrifter«. (Rigsdagstidende 1918—19, Tillæg A. II, Sp. 4555).

Under Udvalgsbehandlingen vedtoges det til Paragraffen at føje det andet Punktum angaaende Kongeriget Danmarks Hypotekbank og Kongeriget Danmarks Tiendebank.